

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/981/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119309520
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Danica Horská
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119309520.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 35724803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 36613843, proti povinnému: T. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. Q. XXX/XX, XXX XX W. A., na vymoženie 198,23 EUR s prísl., v exekúcii vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Peter Kliment, sídlo: Sv. Cyrila a Metoda 4647/1, 955 01 Topoľčany, IČO: 43985840, pod sp. zn. 355EX 427/19, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie **z a m i e t a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie podaným súdu dňa 06.06.2019 v elektronickej forme domáhal od povinného vymoženia 198,23 EUR istiny s príslušenstvom, na základe exekučného titulu: rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp.zn. 9C/597/2015-73, zo dňa: 27.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.04.2017 a vykonateľnosť dňa 29.04.2017 a uznesenie Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 9C/597/2015-82, zo dňa 26.04.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.06.2017, vykonateľnosť dňa 01.07.2017 (ďalej len „návrh na vykonanie exekúcie“ a „exekučný titul“).

2. Súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora: JUDr. Peter Kliment, sídlo: Sv. Cyrila a Metoda 4647/1, 955 01 Topoľčany, IČO: 43985840, poverením zo dňa 25.06.2019, ktorý vedie exekúciu pod spisovou značkou 355EX 427/19. Doručením poverenia rovnako dňa 25.06.2019 súdnemu exekútorovi, sa v súlade s ust. §57 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku začala exekúcia.

3. V podaní zo dňa 29.07.2019, doručenom poverenému súdnemu exekútorovi dňa 30.07.2019: „Návrh na zastavenie a odklad exekúcie“, povinný uvádza nasledovné skutočnosti:

· Pre posúdenie dôvodnosti podaného písomného vyjadrenia je potrebné zodpovedať otázku, či aj na právny vzťah založený zmluvou o pripojení ktorú uzavrel so s právnym predchodcom oprávneného v pozícii spotrebiteľa, je možné aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, tzn. že či aj napriek tomu, že povinný je v zmluve označený ako spotrebiteľ, požíva právnu ochranu ako spotrebiteľ. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa § 52 ods. 3 a 4 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

· Spotrebiteľské zmluvy však nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Hmotnoprávne ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka označuje neprijateľné zmluvné podmienky tak, že ide o podmienky ktoré poškodzujú spotrebiteľa a z tohto dôvodu ich zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré možno považovať za neprijateľné, sú uvádzané príkladmo. Základným princípom spotrebiteľských

zmlúv je skutočnosť, že nemajú obsahovať takéto neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú nerovné postavenie v právach a povinnostiach zmluvných strán práve v neprospech spotrebiteľa. Hmotnoprávne ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka predstavuje generálny zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorú súd právoplatne judikoval ako neplatnú. Neprijateľné zmluvné podmienky zakotvené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Súdny právny z dôvodu neurčitosti, nejasnosti nezrozumiteľnosti dojednanej zmluvnej pokuty v dodatku k zmluvám o pripojení a z dôvodu ich neprijateľnosti vyslovili, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky, alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Toto ustanovenie Občianskeho zákonníka predstavuje generálny zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktoré súd právoplatne judikoval ako neplatné. Súdny určili zmluvnú pokutu dojednanú v zmluvách o pripojení, uzatváraných právnym predchodcom žalobcu Slovak Telekom a. s. za neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto je ex lege s takouto zmluvnou podmienkou spájaná jej absolútna neplatnosť. Takéto skutočnosti mal súd za preukázané už z právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C 23/2010 v spojitosti s Krajským súdom Prešov sp. zn. 2Co 137/2010, rozsudkami Krásky súd Prešov 16Co 33/2012, 2Co 132/2011. Už týmito rozhodnutiami v minulosti uvedené zmluvné povinnosti (zmluvné podmienky) týkajúce sa dojednania zmluvnej pokuty v obdobnom spotrebiteľskom spore boli určené súdmi za neprijateľné a teda neplatné. Pretože súdu neprínaľeží obsah takto dojednaných nekálnych podmienok meniť, znamená, že súd nemôže ani modelovať výšku dojednanej zmluvnej pokuty. Zákon s neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve spája absolútnu neplatnosť takejto podmienky (§ 53 ods. 5 Občianskeho Zákonníka).

- Podľa § 544 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia. Ustanovenia o zmluvnej pokute sa použijú aj na pokutu určenú pre porušenie zmluvnej povinnosti právnym predpisom (penále). Podľa § 545 ods. 1 až 3 tohto zákona, ak z dojednania o zmluvnej pokute nevyplýva niečo iné, je dlžník zaviazaný plniť povinnosť, ktorej splnenie bolo zabezpečené zmluvnou pokutou, aj po jej zaplattení. Veriteľ nie je oprávnený požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta, ak z dojednania účastníkov o zmluvnej pokute nevyplýva niečo iné.

- Podľa § 545a tohto zákona neprímerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti. Ak veriteľ nie je oprávnený požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa zmluvná pokuta vzťahuje, súd prihliadne aj na výšku škody, ktorá porušením povinnosti vznikla, a na to, o koľko zmluvná pokuta presahuje rozsah vzniknutej škody.

- V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na zmluvnú pokutu preto súd dáva do pozornosti, že už Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 4C/174/2011-21, zo dňa 30.11.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/26/2012, zo dňa 23.05.2012, bola zmluvná pokuta rovnakého významu vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Obdobne aj vo veci Okresného súdu Bardejov č. k. 4C/162/2011-28, zo dňa 06.12.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/32/2012-46 zo dňa 15.03.2012.

- Už citované ust. § 53a Občianskeho zákonníka bolo doň včlenené s účinnosťou od 01.03.2010 zákonom č. 575/2009 Z.z., ktorým sa menil Občiansky zákonník. Povinný poukazuje na dôvodovú správu k predmetnému zákonu z ktorej jasne vyplýva, čo zákonodarcu viedlo k zavedeniu predmetnej právnej úpravy; bolo to zistenie, že cit.: "niektorí dodávatelia napriek tomu, že súd im právoplatne nepriznal plnenie z takejto nečestnej podmienky, naďalej v iných prípadoch takúto podmienku bez zábran používajú." Zákonodarcu sa preto rozhodol zaviesť zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktorý vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie.

- Takéto rozhodnutie nebude predstavovať prekážku rozsúdenej veci „res iudicatae“. Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie, na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takej to zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súdu nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenia v rozpore so zákonom. Zmysel a cieľ navrhovanej právnej úpravy by sa nedosiahol, ak by po rozhodnutí súdu dodávateľ postúpil pohľadávku a právny nástupca by ju vymáhal, aj keď bola založená na nečestnej zmluvnej podmienke. Navrhované ustanovenie in fine počíta aj s takýmito únikmi pred zodpovednosťou. Rozsudok bude zaväzovať iba účastníkov konania. Zákonná povinnosť vyplývajúca z navrhovaného ustanovenia však bude znamenať pre dodávateľov povinnosť, aby už na súde neuplatňovali plnenie

založené na neprijateľnej, teda nečestnej zmluvnej podmienke. V praxi nemožno vylúčiť, že dodávateľ napriek tomu, že mu bola právoplatne zamietnutá žaloba o plnenie z neprijateľnej podmienky, znovu uplatní plnenie z takejto nemorálnej podmienky. Nepredpokladá sa však, že sa dodávateľ po tom, ako mu súd právoplatne zamietne žalobu pre nemorálnu podmienku, bude opätovne pokúšať použiť takúto podmienku, tak, ako je to žiaľ, v súčasnosti bežné. Obsahom povinnosti je nepoužívať ďalej nečestnú zmluvnú podmienku a teda najmä neuplatňovať z nej plnenie na súde a neprijímať plnenia z takejto podmienky. Predkladateľ zdôrazňuje, že nezavádza žiadne nové kompetencie a nejde ani o prekrytie kompetencií s inými orgánmi. Navrhovaná právna úprava je len o tom, aby dodávateľ nepokračoval v nečestnostiach, čím dehonestuje celý inštitucionálny systém ochrany spotrebiteľa. Je aj v záujme samotných dodávateľov, aby sa trh „vyčistil“ od nepoctivých podnikateľov. Spotrebiteľa treba chrániť, pretože je dôležitým prvkom v trhovej ekonomike, zabezpečuje obrat, zisky a dane.

· S ohľadom na relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie by nemali byť žiadne pochybnosti o povinnosti súdu zbaviť spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky a jej poškodzujúcich účinkov: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, boli záväzné pre spotrebiteľa, a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“ (čl. 6 ods. 1 smernice). Ustanovenie čl. 6 ods. 1 smernice sa má považovať za kogentné ustanovenie a ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa má poskytnúť v režime pravidiel verejného poriadku (bod 50 uznesenia Súdneho dvora Č. C-76/10 vo veci POHOTOVOSTĽN.), teda pravidiel, na ktorých rešpektovaní musí štát bezvýhradne trvať a ktorých rešpektovanie je povinný vždy a za každých okolností vyžadovať.

· Ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú. Takáto zmluvná podmienka je neplatná (podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pričom ide o absolútnu neplatnosť). Jej ďalším používaním dodávateľ vytvára protiprávny stav, navyše zákonom explicitne zakázaný, a priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky je v priamom rozpore so zákonom. Ak by súd priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu Európskej únie a práva Európskej únie na ochranu práv spotrebiteľa. Zákaz používania vychádzajúci z právoplatného rozsudku súdu sa týka celého textu predmetnej zmluvnej pokuty a zmluvnej podmienky ako celku, a preto nemôže ísť len o čiastočnú neplatnosť zmluvnej pokuty. Súd ako orgán členského štátu Európskej únie je pri poskytovaní ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami povinný ex offio skúmať, či voči spotrebiteľovi nie je uplatňované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to aj z takej, ktorú súd už skôr judikoval (§ 53a Občianskeho zákonníka). Plnenie z takejto podmienky navyše vždy zakladá bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka; „z neplatného právneho úkonu“). Navyše zmluvnú pokutu uplatňovanú z absolútne neplatného zmluvného dojednania nemožno moderovať, pretože tomu bráni jej neplatnosť. Zníženie zmluvnej pokuty podľa všeobecného ustanovenia § 545a Občianskeho zákonníka sa môže týkať iba platne uzavretej dohody o zmluvnej pokute. Zákaz ďalšieho používania neprijateľnej podmienky v demokratickej spoločnosti by mal byť samozrejmy a rešpektovaný subjektmi práva „ipso facto“. Ak existuje zákonná povinnosť zdržať sa protiprávneho konania (v podobe používania neprijateľnej zmluvnej podmienky) je oprávnené očakávať, že dodávateľ bude právnu povinnosť rešpektovať a od spotrebiteľov nebude požadovať plnenie v rozpore s dobrými mravmi, majúce svoj základ v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Takéto - prirodzene anticipované konanie - je nielen prejavom rešpektu k právu, k hodnotám právneho poriadku a zásadám súkromného práva, ale osobitne prejavom konania v súlade s dobrými mravmi (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) a v súlade s povinnosťou odbornej starostlivosti (§ 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení a má spravidla na výber buď zmluvu vopred naformulovanú dodávateľom akceptovať so všetkými formulárovými klauzulami alebo ju odmietnuť. Možnosť zmeny štandardných podmienok zo strany spotrebiteľa je len iluzórna a je zrejme, že ide o rovnosť len formálnu. Aby sa dosiahla faktická rovnosť, je to možné dosiahnuť len vonkajším zásahom (rozsudky Mostaza Claro, C 168/05, bod 25, Océano Grupo Editorial SA C 240/98-C 244/98). Tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/238/2012 zo dňa 10.09.2013.

· Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia predmetného Dodatku, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú, nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa ("neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ale

tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určilo, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

· V súvislosti s možnosťou voľby žalovaného, či na dané podmienky pristúpi - či nepristúpi a princípy zmluvnej slobody súd uvádza, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu „približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy“ a len za tohto predpokladu sa môže siahť prostriedkom „primeraného vyrovnania záujmov“, čo v danom prípade splnené nebolo. Dodatok uzavretý s povinným spadá do rámca spotrebiteľských typových zmlúv, ktorých návrhy sú vopred dodávateľom pripravené na predtlačení tlačivách. V takýchto prípadoch zmluvu uzatvára dodávateľ v podstate „sám so sebou“ nakoľko spotrebiteľ nemá reálnu možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Zo strany dodávateľov je pri súdnom uplatnení nárokov na zaplatenie takejto zmluvnej pokuty často argumentované zabezpečovacím účelom zmluvnej pokuty v danom prípade, poukazujúc na poskytnutú zľavu z ceny telefónu. K tomu je však treba uviesť, že dodávateľ tu mal plnú možnosť na dosiahnutie sledovaného účelu zvoliť prostriedky, ktoré by z hľadiska svojej platnosti a primeranosti obstáli.

· Zmluvná pokuta je zabezpečovacím prostriedkom a vyjadruje peňažnú sumu, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi, ak poruší svoju zmluvnú povinnosť. Podstatnou náležitosťou dohody o zmluvnej pokute je určenie jej výšky alebo spôsobu jej určenia. Výška zmluvnej pokuty nie je zákonom limitovaná, avšak nemôže byť v rozpore so zásadou zakotvenou v ustanovení § 3 ods. 1 OZ. Vychádzajúc z tohto ustanovenia výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Pre posúdenie dojednaná zmluvnej pokuty ako zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve z hľadiska jej neprijateľnosti nie je podstatné, či reálne dôjde k porušeniu povinnosti. K primeranosti zmluvnej pokuty je treba dodať, že neprijateľnú zmluvnú podmienku obsahujúcu zmluvnú pokutu súdy nemôžu upravovať, a teda ani moderovať plnenie z nej (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10). Zmluvná pokuta v rámci súdnej kontroly obstojí buď ako celok, alebo neobstojí a v takomto prípade nie je právny priestor na to, aby z nej súd nejako moderoval plnenie do prijateľnej (primeranej) podoby. Vzhľadom k tomu, že zmluvná pokuta nie je dojednaná ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, či dodatku k nej, na ktoré sa vzťahuje okrem iných predpisov i osobitná úprava v Občianskom zákonníku, a to v § 52 a nasl.; a neprimerane vysoká zmluvná pokuta nereflektujúca na charakter, rozsah a závažnosť porušenej povinnosti je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou takéhoto dojednaná, ako neprijateľná zmluvná podmienka. V spotrebiteľských zmluvách, pritom nie je možné využiť tzv. moderačné právo upravené v § 545a OZ. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č.20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04).

· Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. V súvislosti s neprijateľnými zmluvnými podmienkami - zmluvná pokuta a upomienka povinný takisto zastáva názor v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. 09. 2011 sp.zn. 6Co/113/2010): Súdna kontrola štandardných zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl a bolo by v rozpore s cieľom smernice, ak by sa pred neprijateľnou podmienkou jeden spotrebiteľ chránil a druhý nie. Rozhodujúce je, že problémová zmluvná pokuta v spotrebiteľskej zmluve je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa a nie je rozhodujúca vôľa a subjektívny postoj zmluvných strán. Súdom v záujme vyššej kvality života nemôže rezignovať z pozície strážcu vyváženosti ustanovení spotrebiteľských zmlúv a to ani pri nezodpovednom spotrebiteľovi. Existuje totiž nezanedbateľné nebezpečenstvo, že ak sa nevyklúčia zo života spotrebiteľov nečestne zmluvné podmienky, môžu na nich doplatiť aj spotrebiteľia konajúci dobromyseľne, keďže ide o formulárové zmluvy dojednávané vo viacerých prípadoch.

· 1/ uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 09. 2010, sp.zn. 5 Cdo 196/2009.

Občianske súdne konanie je ovládané zásadou „iura novit curia“ (práva pozná súd), Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok,

alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

· 2/ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.12. 2001, I ÚS 59/00: "Zásada iura novit curia totiž neznamená len, že súd pozná právo, ale že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv."

· Povinný sponchýbňuje výšku zmluvnej pokuty a upomienky za oneskorené platby a upomienky vo výške 4,99 Eur, zároveň nesúhlasí so žalobcovým tvrdením o tzv. postúpení pohľadávky - namieta aktívnu legitimáciu žalobcu. Oprávnený nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávok, z ktorej by vyplývala jeho aktívna vecná legitimácia podať návrh voči odporcovi. Oznámenie o postúpení pohľadávok bolo síce urobené právnym predchodcom navrhovateľa, ale žalovanej nebolo predložené ani plnomocenstvo na postúpenie pohľadávok od postupcu, ktoré malo byť prílohou tohto oznámenia o postúpení pohľadávok. Povinný nespochybnil, že dlžníkovi nie je potrebné predložiť zmluvu o postúpení pohľadávok, pretože ani nie je účastníkom takéhoto právneho úkonu, avšak následky tohto úkonu sa ho týkajú, a preto aj samotný zákon vyžaduje, aby bol o postúpení pohľadávky upovedomený postupcom v akejkoľvek forme. Podľa názoru povinného ...upovedomenie o postúpení pohľadávky sa musí dostať k dlžníkovi takým spôsobom, aby si bol vedomý toho, že došlo k zmene v osobe veriteľa a svoju pohľadávku má plniť niekomu inému. V tejto veci však mal oprávnený preukázať, že by bol povinný upovedomený o postúpení pohľadávok takým spôsobom, aby vedel, komu plniť. Oprávnený nepreukázal, že upovedomenie o postúpení pohľadávky bolo „odporkyni“ skutočne doručené, pretože takéto jeho tvrdenia z podacieho hárku priloženého k návrhu nevyplývajú. Povinný zdôrazňuje, že pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí č. 119/2003, navrhovateľ zrejme opomenul tú skutočnosť, že z citovaného rozhodnutia okrem iného vyplýva, že navrhovateľ súdu predložil zmluvu o postúpení pohľadávok, a teda súd by mal možnosť posúdiť, či v tom konaní má alebo nemá navrhovateľ aktívnu legitimáciu. Tiež bolo súdu zrejmé, čo bolo predmetom postúpenia pohľadávok, keďže disponoval zmluvou o postúpení pohľadávok.

· Oprávnený opomenul aj to, že len relevantné oznámenie postupcu zakladá aktívnu legitimáciu. Relevantným oznámením môže byť len také oznámenie, ktoré sa dostalo do dispozície odporcu - dlžníka a s ktorým mal možnosť sa oboznámiť. Ako oprávnený uviedol, zmluva o postúpení pohľadávok je vzťahom medzi postupcom a postupníkom, dlžník nemá možnosť do takéhoto konania zasahovať. Avšak z toho nevyplýva, že by povinný nemal mať možnosť sa so zmluvou o postúpení pohľadávok oboznámiť a vykonať v tomto smere aj dokazovanie; Oprávnený si zrejme neuvedomil, že rozsah dokazovania určuje súd a nie účastník konania. Tiež povinný konštatuje, že navrhovateľ opakovane vo viacerých konaniach nie je ochotný predložiť zmluvu o postúpení pohľadávok, z čoho vzniká podozrenie, že takou zmluvou pravdepodobne ani nedisponuje. Vzhľadom na uvedené, mal by mať súdny exekútor pochybnosti o tom, kto je veriteľom povinného, pretože oprávnený súdu zrejme nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávok, z ktorej by vyplývalo, čo bolo jej predmetom a či skutočne na základe zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k postúpeniu pohľadávky voči odporkyni žalovanej. Keďže oprávnený, na podnet ktorého začalo konanie, nepreukázal, že je veriteľom žalovanej a že je nositeľom hmotnoprávných oprávnení v právnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný návrhom uplatnený nárok, teda, nemá v konaní aktívnu vecnú legitimáciu, je vo veci potrebné skúmať, či úverová zmluva má alebo nemá všetky náležitosti v zmysle Zákona a či bola uzavretá v písomnej forme.

· Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto informovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp, zn. 6 M Cdo9/2012).

· Oprávnený pripomína funkciu (účel) inštitútu premlčania. Premlčanie má motivovať osoby, aby sa včas domáhali svojich práv. Zmyslom úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je teda nútiť oprávnený subjekt (veriteľa) pod určitou sankciou tomu, aby vykonal svoje práva včas, t.j. v primeraných (premlčacích) dobách na súde, a tak, aby reprezentoval stav neistoty neurčitú dobu a neúnosne nemohol odďaľovať požiadavku plnenia od povinného subjektu (dlžníka). Právna úprava premlčania tým sleduje cieľ čeliť vzniku a existencii dlhotrvajúcich práv a povinností často sprevádzaných aj ich určitou neistotou, nejasnosťou a pochybnosťou. Ak možnosť premlčania nároku má plniť donucovaciu funkciu voči veriteľovi, potom zároveň prispieva k tomu, aby dlžník alebo po časovo neobmedzenú dobu vystavený zo strany veriteľa hrozbe podania úspešnej žaloby (rozsudok NS ČR zo dňa 23.2.2006, sp. zn. 330do 1174/2005) Účelom premlčania je jednak: stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv (pohľadávok), jednak čeliť tomu, aby dlžníci neboli, pokiaľ ide o ich povinnosti, vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku (tzv. vynútiteľnosti) zo strany súdov. Tým inštitút premlčania v súlade s požiadavkou právnej istoty bráni existencii dlhotrvajúcich občianskych subjektívnych práv a nim zodpovedajúcich povinností, ktoré sú, najmä pokiaľ ide o ich dokazovanie po uplynutí dlhšej doby, vždy späté s určitou spornosťou, možno teda povedať, že povinnému subjektu je poskytnutá námietkou premlčania účinná možnosť jeho ochrany pred uvedenými negatívnymi dopadmi dlhotrvajúcich občianskych subjektívnych práv. Je na úvahe povinného subjektu, či námietku premlčania uplatní, alebo nie. Súčasne treba pripomenúť, že Občiansky zákonník zdôrazňuje aj vlastné pričinenie subjektov, pokiaľ ide o ochranu ich práv, a požaduje, aby predovšetkým oni samé sledovali svoje subjektívne práva a robili také kroky, aby nedochádzalo k ich poškodzovaniu. {nálež Ústavného súdu Českej republiky z 11.5.2000, sp. zn. III. ÚS 158/99}. K problematike vzťahu premlčania a výkonu práv v rozpore s dobrými mravmi vyjadrila názor tak právna veda ako i judikatúra súdov, na ktorú žalovaná poukazuje: „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania tým zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom na príslušnom orgáne svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 10 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napríklad výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a pod. Dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi," (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.5.2005, sp. zn. 1 Cdo 148/2004 publikovaný v ZSP 30/2005).

· Opačný zaver vyplýva z konštatovania Ústavného súdu Slovenskej republiky cit: „Podľa názoru ústavného súdu vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby." (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.4.2011 sp. zn. II. ÚS 176/2011). Tiež konštatoval cit.. „Uplatnenie námietky premlčania je vo všeobecnosti potrebné považovať za výkon práva v súlade s dobrými mravmi. Ak účastník konania, voči ktorému sa táto námietka uplatnila, chce vylúčiť účinky tejto námietky pre rozpor s dobrými mravmi, mal by v zásade tento rozpor v konaní uplatniť a tento rozpor aj náležite preukázať" (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.9.2013 sp. zn. IV. ÚS 542/2013). Rovnako tak právna teória nevylúčila námietku premlčania ako výkon práv odporujúci dobrých mravov: "... v rámci slovenského právneho poriadku, ktorý je založený na dodržiavaní písaných právnych noriem, nesmie byť nadmerná a neuvážaná aplikácia na ujmu právnej istoty, ktorá je garantovaná práve písaným právom. Premlčanie ako klasický hmotnoprávny inštitút prispieva k právnej istote a je inštitútom výslovne v zákone upraveným,

preto vznesenie námietky premlčania samo osebe nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Súdy v podobných prípadoch majú zabrániť zneužívaniu subjektívnych práv (šikany) na úkor druhého účastníka aj vyhodnotením námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi." (Strapáč, P. Ďurana, M.: Námietka premlčania a rozpor s dobrými mravmi. Bulletin slovenskej advokácie, 19, 2013, č. 4, 14-22). Jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva (označované rovnako ako šikana) na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.6.2000, sp. zn. 21Cdo 992/99, publikovaný v časopise Soudní judikatura pod číslom 126, 11/2000, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.11.2001, sp. zn. 25Cdo 2905/99, v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1058, ďalej rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.8.2002, sp. zn. 25Cdo 1839/2000, v Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 59/2004 a uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 5.12.2002, sp. zn. 21Cdo 486/2002).

· Ustanovenie § 3 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a v prípade, že tomu tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Pokiaľ ide o výkon práva, ktoré účastníkovi dáva priamo právny predpis, prichádza do úvahy aplikácia tohto ustanovenia len vo výnimočných prípadoch. Dobrými mravmi rozumie ustanovenie § 3 ods. 1 OZ súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Týmto normám zásadne neodporuje, ak namieta niekto premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, nakoľko inštitút premlčania prispievajúci k istote v právnych vzťahoch je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Ak by výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by bolo bez významu, jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva (označované rovnako ako šikana) na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi. O konanie vykazujúce znaky priameho úmyslu poškodiť druhého účastníka by však nebolo možné uvažovať z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale len z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka pre toto nároku uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 31. augusta 2004, sp. zn. 25 Cdo 2648/2003). Povinný preto navrhuje zastaviť exekučné konanie (ďalej len „návrh na zastavenie exekúcie“).

4. K návrhu na zastavenie exekúcie podal vyjadrenie oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu v podaní: „Vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie“, zo dňa 12.08.2019, v ktorom uvádza:

· Podkladom na začatie exekučného konania bol Rozsudok vydaný v mene Slovenskej republiky Okresným súdom Nové Zámky zo dňa 27.02.2017 so sp. zn. 9C/597/2015. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.04.2017 a vykonateľnosť dňa 29.04.2017 v súlade s platnými právnymi predpismi. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného (povinného) nedošlo k dobrovoľnej úhrade dlžnej sumy, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v zmysle zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok). Návrh povinného je nedôvodný, pretože tento návrh je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorého účelom je zastavenie exekúcie, alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Nie je možné použiť návrh na zastavenie exekúcie ako opravný prostriedok, ktorým sa napáda právoplatný exekučný titul. Návrh obsahuje argumentáciu, ktorá mala byť použitá v konaní pred súdom, ako procesná obrana žalovaného. Účelom exekučného konania je nútený výkon práva, ktoré bolo účastníkovi s konečnou platnosťou priznané v predchádzajúcom súdnom, alebo inom konaní. Súd, ktorý koná vo veci exekúcie, je príslušný konať iba ako exekučný súd, z čoho vyplýva, že exekučný súd nie je vecne príslušný konať vo veci ako súd vyššej inštancie. Ak by exekučný súd meritórne skúmal súlad plnenia, na ktoré zaväzuje rozsudok, či je v súlade s hmotným právom, pôsobil by exekučný súd - ako súd konajúci o opravnom prostriedku voči rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom, čiže ako súd tretej inštancie. Na základe vyššie uvedeného nie je možné pripustiť argumentáciu povinného v jeho návrhu.

· K vznesenej námietke premlčania oprávnený uvádza, že v zmysle § 110 ods. 1. zákona č. 40/1964 Z.z. (Občiansky zákonník v plat. znení): „ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo

iného orgánu, premičuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť.“ V zmysle uvedeného ustanovenia oprávnený považuje námietku premičania za bezpredmetnú.

· V zmysle § 61k ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok): „Súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.“ Povinný nepreukázal splnenie ani jednej z podmienok uvedených v citovanom ustanovení. Povinný vo svojom vyjadrení neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok oprávneného na vymoženie dlžnej sumy. Oprávnený nesúhlasí so zastavením exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie považuje za bezdôvodný (ďalej len „vyjadrenie oprávneného“).

5. Podaním zo dňa 13.08.2019 súdny exekútor predložil súdu návrh na zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 61k ods. 5 Exekučného poriadku s vyjadrením, že na základe vykonateľného exekučného titulu, predmetného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a súdom udeleného poverenia, vydal dňa 25.06.2019 upovedomenie o začatí exekúcie sp.zn. 355EX 427/19-4, ktoré povinný prevzal do vlastných rúk prostredníctvom svojho splnomocnenca dňa 15.07.2019. Návrh povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie bol doručený exekútorškému úradu dňa 30.07.2019 v zákonnej lehote. Oprávnený (zastúpený právnym zástupcom) prevzal výzvu na vyjadrenie sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie dňa 06.08.2019. Súdny exekútor sa stotožnil s vyjadrením oprávneného, t.j. povinný neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok oprávneného na vymoženie dlžnej sumy. Nesúhlasí so zastavením exekúcie a návrh od povinného považuje za bezdôvodný. Tiež poukázal na znenie ust. § 61k ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok). Vzhľadom na to, že návrh na zastavenie exekúcie neobsahuje dôvody uvedené v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súdny exekútor navrhuje, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Prílohy boli doložené: návrh na zastavenie exekúcie, vyjadrenie oprávneného, upovedomenie o začatí exekúcie s doručenkou do vlastných rúk povinnému, s potvrdením prevzatia: 15.07.2019 (ďalej len „postúpenie návrhu na zastavenie exekúcie“).

6. Súd vychádzal pri posúdení veci z vyššie uvedených dokladov a vyjadrení.

7. Podľa § 45 ods. (1) Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“): Exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

8. Podľa § 61k ods. (1) Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

9. Podľa § 61k ods. (2) Exekučného poriadku: Povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

10. Podľa § 61k ods. (5) Exekučného poriadku: Návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

11. Podľa § 61l ods. (3) prvá veta Exekučného poriadku: Ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

12. Súd posúdil návrh na zastavenie exekúcie včítane všetkých dokumentov a vyjadrení, pričom zistil, že návrhom na zastavenie exekúcie sa povinný domáhal zastavenia exekúcie s tým, že poukazuje na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, osobitne na zmluvnú pokutu, ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nemôže byť v rozpore so zákonnými zásadami (§ 3 ods. 1 OZ) a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Poukazuje na právnu úpravu v Občianskom zákonníku, s tým súvisiacu úpravu v zákone č. 575/2009 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky zákonník, ako aj na súdnu judikatúru. Zdôrazňuje potrebu ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, čo vychádza aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, uvádza právnu úpravu v Občianskom zákonníku týkajúcu sa neplatnosti právneho úkonu (§34, § 37 ods. 1). Tiež uvádza zásady rozhodovania v občianskom súdnom konaní („iura novit curia“ - súd pozná právo, „ignorantia iuris non excusat“ - neznalosť zákona neospravedlňuje). Spochybňuje výšku pohľadávky v časti zmluvnej pokuty a upomienky za oneskorené platby v sume 4,99 Eur, ako aj aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu (oprávneného), ktorý nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávnych oprávnení v danom právnom vzťahu; preto aj súdny exekútor by mal mať pochybnosti o tom, kto je veriteľ - oprávnený. Je potrebné skúmať, či úverová zmluva má všetky zákonné náležitosti a či bola uzatvorená v písomnej forme. Zaoberá sa aj účelom premlčania, ako stimuláciou k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, aby subjekty práva v primeraných dobách uplatnili svoje práva; dôvodné vznesenie námietky premlčania má za následok, že súd nemôže nárok priznať, čo prispieva k rýchlemu rozhodnutiu vo veci (zásada hospodárnosti konania), k tomu poukazuje aj na konštatovanie Ústavného súdu. Ustanovenie § 3 OZ je všeobecné ustanovenie hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi; ak tomu tak nie je, súd môže ochranu odoprieť (k návrhu na zastavenie exekúcie neboli doložené žiadne prílohy, teda súdne rozhodnutia, na ktoré sa odvoláva povinný, ani zmluvy a pod.)

13. Súd uvádza, že ako exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno (dôkazná povinnosť) ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal. Súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. V zmysle ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie musí byť riadne odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť, teda povinný musí riadne návrh odôvodniť najmä skutočnosťami, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu až ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie. Povinný takéto (nové) skutočnosti neuvádza, neuvádza žiadne dôkazy, úhradu pohľadávky nepreukázal, taktiež nepreukázal prípadné podanie odvolania proti obom exekučným titulom (s prípadným obsahom, tak ako uvádza v návrhu na zastavenie exekúcie). Povinný svoj návrh náležite neodôvodnil, tak ako vyžaduje ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku.

14. Exekučný súd ani nemôže v exekučnom konaní vykonávať dokazovanie za účelom preukázania skutkového stavu, ktorý by predchádzal vydaniu exekučného titulu, resp. sa týka vydania exekučného titulu (napr. okolnosti vzniku a existencie práva, platnosť, či neplatnosť a obsahové náležitosti zmlúv, právnych úkonov vykonaných pred vydaním exekučného titulu a pod.). Úlohou exekučného súdu nie je náprava prípadných chýb v základnom konaní; napr. Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17 CoE/171/2012, zo dňa 26.07.2012:.. „Exekučné konanie je konaním vykonávacím, a preto exekučný súd sa v jeho priebehu v zásade nemôže zaoberať hmotnoprávnymi námietkami, ktoré povinná mala a mohla uplatniť v základnom konaní, t.j. v konaní, v ktorom bol exekučný titul (súdne rozhodnutie) vydaný. ...V exekučnom konaní sa poskytuje ochrana judikovanému právu.

15. K povinným uvádzanej problematike premlčania súd uvádza, že práva priznané exekučným titulom oprávnený uplatnil v 10 ročnej premlčacej lehote (§110 Občianskeho zákonníka), t.j. do 10 rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť (vykonateľnosť rozsudku nastala dňa: 29.04.2017, vykonateľnosť uznesenia dňa: 01.07.2017; návrh na vykonanie exekúcie bol súdu podaný dňa 06.06.2019).

16. Súd má riadne doložený exekučný titul v súlade s ust. § 45, § 46 Exekučného poriadku (s vyznačením právoplatnosti a vykonateľnosti), v exekučnom titule je jednoznačne určená povinnosť na zaplatenie dlžnej sumy s príslušenstvom, hmotnoprávne legitimovaný z exekučného titulu je oprávnený, ktorému je priznané právo voči povinnému a povinný, ktorý je zaviazaný k povinnosti. Povinný dobrovoľne ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie určenú povinnosť nesplnil, najmä

nepreukázal úhradu vymáhanej pohľadávky a povinný nijako neosvedčil, že exekučný titul je v súčasnosti zrušený, čím sú dané zákonné predpoklady na vymáhanie neuhradenej sumy v plnom rozsahu. Povinný bol v exekučnom titule riadne poučený o možnosti podať do 15 dní od doručenia odvolanie, čo neurobil, podanie odvolania nebolo preukázané konkrétnym podaním aj s preukázaním, že bolo doručené príslušnému súdu. Exekučný titul teda nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľný.

17. O prípadnom odklade rozhoduje súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie podľa ust. § 61h Exekučného poriadku, teda nie exekučný súd.

18. Súd v danej veci nezistil žiadne iné dôvody zastavenia exekúcie v rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku, t.j. neboli zistené okolnosti, spôsobili zánik vymáhaného nároku, nie sú dôvody podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné (nejde o cudzí exekučný titul; exekučný titul je vydaný v Slovenskej republike), nie sú iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu (ktoré by nastali po vydaní exekučného titulu).

19. Súd zároveň konštatuje, že bol plne zachovaný procesný postup na základe návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, k návrhu na zastavenie exekúcie sa vyjadril oprávnený, súdny exekútor postúpil súdu návrh aj s vyjadrením oprávneného (ktorý so zastavením exekúcie nesúhlasí). Návrh na zastavenie exekúcie bol podaný včas, do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému (upovedomenie prevzaté dňa 15.07.2019, návrh na zastavenie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 30.07.2019; na poštu podaný dňa 29.07.2019).

20. Z uvedených dôvodov súd návrh na zastavenie exekúcie (podaný včas) podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

Ak ten, komu bola vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnená osoba podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.